

Решение № 103 от 14.07.2021 г. по гр. д. № 2187 / 2020 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение

Чл. 12, ал. 1 ВЗ

Чл. 164, ал. 1 ГПК

Чл. 164, ал. 1, т. 4 ГПК

Чл. 164, ал. 1, т. 5 ГПК

Чл. 214, ал. 1 ГПК

Чл. 29 ЗБНБ

Чл. 82 ЗЗД

Чл. 82, ал. 1 ЗЗД

Чл. 86 ЗЗД

Чл. 86, ал. 1 ЗЗД

Върховният касационен съд на Република България, гражданска колегия, четвърто отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и втори април две хиляди двадесет и първа година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АЛБЕНА БОНЕВА

ЧЛЕНОВЕ: БОЯН ЦОНЕВ

ЛЮБКА АНДОНОВА

при секретаря Стефка Тодорова, като изслуша докладвано от съдията Албена Бонева гр.дело № 2187/2020 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 290 ГПК и е образувано по касационна жалба, подадена от Г. Г. Г., чрез адвокат И. Г., срещу въззивно решение № 1891/09.03.2020 г., постановено от Софийски градски съд, по въззивно гр.д. № 462/2019 г.

Касаторът твърди неправилност на атакувания съдебен акт поради противоречие с материалния закон „допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост.

Ответникът по касация изразява становище с отговора по чл. 287, ал. 1 ГПК, както и в съдебно заседание, че жалбата е неоснователна.

Съставът на Върховния касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивният Софийски градски съд, като потвърдил решението на първостепенния Софийски районен съд, отхвърлил иска на Г. Г. Г. против К. Х. Г. и Р. Д. Г., предявен като частичен, за заплащане на 10 000 лв. - обезщетение за претърпени вреди под формата на пропуснати ползи за периода 09. 05. 2010 г. – 20. 08. 2013 г., причинени от неизпълнение на задължението за въвеждане в експлоатация на новопостроена сграда в уговорения срок по предварителен договор от 28. 02. 2008 г., на осн. чл. 82 ЗЗД, както и на лихва за забава върху главницата, считано от 08.05.2015 г. до окончателното издължаване, на осн. чл. 86 ЗЗД. Осъдил Г. Г. да заплати на К. и Р. Г. сторените деловодни разноски по делото.

За да постанови този резултат, въззивният съд установил, че с предварителен договор от 28. 02. 2008 г. К. и Р. Г. са се задължили да изградят и продадат на Г. Г. подробно описаните в него апартамент и мазе, а с последващ предварителен договор от 06. 06. 2008 г. – и гараж, всички в изграждащата се сграда в [населено място], кв. Д., [улица]. Съгласно чл. 10 от първия предварителен договор от 28. 02. 2008 г., сградата трябвало да бъде изградена в срок до 31. 12. 2008 г. до етап "груб строеж" и да бъде въведена в експлоатация в срок до 31. 10. 2009 г. С нотариален акт № 189/23. 12. 2008 г. на нотариус И. Н., обещаелите прехвърлили на Г. правото на строеж върху

договорените недвижими имоти, като в нотариалния акт е посочено, че към датата на изповядването му е незаплатена последна вноска от продажната цена в размер 6 990 евро, като вноската е дължима в срок 5 работни дни след представяне на удостоверение за въвеждане в експлоатация на сградата. Удостоверение е издадено на 20. 08. 2013 г., след като сградата е била довършена от собствениците на отделните обекти, между които и Г. Г.. След това, въззивният съд посочил, че съгласно чл. 111, б. „б“ ЗЗД, вземанията за обезщетения за неизпълнен договор се погасяват с изтичане на тригодишна давност, която започва да тече от момента, когато вземането е станало изискуемо – арг. от чл. 114 ЗЗД. Съгласно чл. 116а ЗЗД, когато вземането е предявено частично, давността се спира или прекъсва само за предявената част. В случая падежът за изпълнение на задължението на ответниците е на 31. 10. 2009 г., откогато е възникнало и вземането за обезщетение по чл. 82 ЗЗД, а исковата молба за сумата 1000 лв. е подадена на 08.05.2015г. Предвид изложеното, вземанията за периода преди 08.05.2012 г. са погасени по давност, както правилно е приел СРС в обжалвания акт и искът за периода 09.05.2010 г. – 08.05.2012 г. е неоснователен, като погасен по давност. Отделно, искът за сумата над 1000 лв. до предявения частичен размер от 10 000 лв. също е погасен по давност, тъй като молбата по чл. 214, ал. 1 ГПК е докладвана в о.с.з. на 08.11.2017г. и към този момент тригодишната давност за всички вземания за процесния период 09.05.2010 г. - 20.08.2013 г. за непредявената част с първоначалната искова молба, т.е. за сумата 9000 лв., е била изтекла на 20.08.2016 г. Съдът се е позовал на т.1 от ТР № 3/2019г. по т.д. № 3/2016г. на ВКС, ОСГТК и приел частичният иск за разликата над сумата 1000 лв. до предявения размер от 10 000 лв. за погасен по давност.

Съдът посочил, че е безпредметно да се обсъждат останалите предпоставки за уважаване на иска за погасения по давност период и размер. Разгледал по същество иска за непогасения по давност период 09.05.2012г. – 12.08.2013г., за сумата 1000 лв. Относно него е приел, че страните по силата на устно договаряне са се разбрали собствениците на отделни обекти да довършат сградата, вкл. и ищецът. През месец май 2012 г. е предадена документацията от строителите, а собствениците – възложители са подали през декември 2012 г. молба за разрешение на ажурна ограда и през месец декември 2012 г. за изменение на първоначално издаденото разрешение за строеж. Съдът намерил, че за периода след 25.01.2013 г. са налице действия на ищца и другите собственици, довели до забавено въвеждане на сградата в експлоатация. В заключение, намерил, че частичният иск искът в размер от 1000 лв. е неоснователен за периода 09.05.2012г. – 12.08.2013г.

В заключение, СГС посочил, че решението на първостепенния съд следва да се потвърди като краен резултат.

Касационно обжалване е допуснато в хипотезата на чл. 280, ал. 2 ГПК поради неяснота какво е постановил като резултат въззивния съд – погасен ли е по давност иска – изцяло или частично, или не, или искът е отхвърлен като неоснователен – изцяло или за част от сумата и исковия период и за какви суми.

Искът е за заплащане на обезщетение за пропуснати ползи от получаване на наемна цена за периода 09. 05. 2010 г. – 20. 08. 2013 г. Предявен е на 08.05.2015 г. за сума от 1000 лв., като частичен, т.е., търсената сума не е за част от месеците, а като част от дължимата за всичките 3 години, 3 месеца и 11 дни.

В съдебно заседание на 08.11.2017 г. ищецът е предявил допълнително и сума от 9000 лв., като част от цялата претенция. Така, искът е заявен общо за 10 000 лв., с уточнението, че и в този размер искът е частичен.

Според въззивното решение – искът е погасен по давност за времето преди 08.05.2012 г., „както правилно е приел СРС“, а още и за сумата от 9 000 лв. за целия

исков периода 09.05.2010 г. – 20.08.2013 г. Непогасена е претенцията за период 09.05.2012 г. – 12.08.2013 г., като съдът е разгледал същата в размер на 1000 лв. Не е много ясно обаче, че става реч за първоначално заявената сума от 1000 лв. за целия период на обезщетение, частично предявена и защо по отношение на нея съображенията за погасяване по давност на иска са неотнормими.

Освен това, първоинстанционният съд е отхвърлил иска като неоснователен, защото липсва наемно правоотношение между ищеца и трето лице, поради което и не може да се търси обезщетение за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи в размер на пропуснатия наем. В диспозитива също не е постановено нещо друго. Само за пълнота на изложението в мотивите СРС е посочил, че искът за пропуснати ползи преди 08.05.2012 г. е погасен по давност.

Въззивният съд потвърдил, като резултат, решението на първостепенния съд, но ако е приел, че искът за цялото или за част от вземането е неоснователен като погасен по давност, това е трябвало да намери отражение и в диспозитива на въззивния съдебен акт.

В случая неразбираемостта и противоречието в мотивите е резултат и на не достатъчно ясни и логично изложени съображения.

Неправилно, също така, съдилищата са се произнесли по иск в лева, вместо в евро, като не са съобразили задължителните указания по Тълкувателно решение № 4/2014 г., ОСГТК на ВКС. Кредиторът - ищец не може едностранно да определя и да търси левовата равностойност на вземанията си, възникнали в чуждестранна валута, вкл. по курсовете по чл. 12, ал. 1 ВЗ и чл. 29 ЗБНБ. Вземането в случая е пропуснат доход, който по твърдения на самия ищец е уговорен в евро. Тогава и вредите от неполучените наемни вноски, са в същата валута. Валутните курсове са изражение на пазарното съотношение между различните парични единици. Те зависят както от основополагащи пазарни фактори, така и от поведението на участниците на пазара. Обменният курс установява количествена връзка между различните валути и то към точно определен момент. Той е променлива величина, която може да се измени радикално в периода между поемане на задължението за плащане в определена валута и момента на неговия падеж. Поради неговата променливост задълженията, поети в една валута не могат да се заместват, като се преобразуват в задължения в друга валута без съгласие на страните по договора. Отсъствието на връзка между стойността на различните валути като всеобща мярка за стойност, от една страна, и непрекъснатите промени в техния обменен курс, изключва присъждането от съда на дължимото в една чуждестранна валута в нейната равностойност в лева към определен момент. В България валутният курс не е нито административно определен, нито може да бъде определян едностранно от едната от страните по правоотношението или от съда. Съгласно чл. 12, ал. 1 от Валутния закон, Българската народна банка котира ежедневно курсовете на отделни чуждестранни валути към лева, които се ползват за счетоводни и статистически цели. Обявеният в чл. 29 ЗБНБ фиксиран курс на еврото към лева се отнася и намира приложение само в отношенията между БНБ, в качеството и на централна банка, от една страна, и физическите и юридическите лица, от друга страна. Единствено за централната банка възниква задължението да поддържа пълна конвертируемост на лева към еврото като резервна валута по фиксиран в ЗБНБ курс. Всички останали правни субекти не са адресати на тази разпоредба, поради което могат свободно да уговарят курса на еврото към лева. Следователно котиранията и обявени от БНБ курсове (фиксиран към еврото и плаващ към други валути) са приложими само за счетоводни и за статистически цели, като няма основание за прилагането им в облигационните отношения, по които централната банка не е страна, освен в случаите, когато законът или договорът препращат към тях. Л. равностойност на вземане във валута и то, към датата на подаване на исковата молба, е от значение

в исковото производство за цената на иска с оглед определяне на държавните такси, родовата и функционална подсъдност. Въззивният съд е трябвало да се произнесе във валутата по спорното право, която, макар и различна от посочената в исковата молба, не съставлява изменение на иска, нито произнасяне по нещо различно от поисканото. Съдът е задължен и служебно, независимо от становищата на страните, да се произнесе във валутата, която действително се дължи. Така не се нарушава диспозитивното начало, защото не променя предмета на спора – не се присъжда нещо друго, а същата стойност; не се отразява и на съдържанието на спорното право, тъй като се претендира паричен еквивалент за стойност.

Основателно е и касационното оплакване за допуснато нарушение на чл. 164, ал. 1, т. 5 ГПК. Съгласно цитираната разпоредба свидетелски показания не се допускат за установяване твърдения за изменение или отмяна на писмените договорки между страните, освен при тяхно изрично съгласие. Ответниците по иска К. и Р. Г. твърдят, че с устна уговорка между тях и купувачите на обекти от новостроящата се сграда, вкл. и ищецът Г., е постигнато устно споразумение, с което са изменени писмени съглашения. Така, страните са се договорили с писмен предварителен договор, че сградата с обектите, предмет на спора, трябва да бъде изградена в срок до 31. 12. 2008 г. до етап "груб строеж" от К. и Р. Г. и да бъде въведена в експлоатация в срок до 31. 10. 2009 г. Към 23. 12. 2008 г. Г. Г. е останал задължен с последна вноска от продажната цена в размер 6 990 евро, която е дължима в срок 5 работни дни след представяне на удостоверение за въвеждане в експлоатация на сградата. Ответниците по иска К. и Р. Г. твърдят, че с устна уговорка между тях и купувачите на обекти от новостроящата се сграда, вкл. и ищецът Г., е постигнато устно споразумение – строителите се отказват от последната вноска по договора и предават цялата документация на купувачите, което станало на 10.05.2012 г., като те довършват строежа и поемат отговорността по въвеждане експлоатацията на сградата. В открито съдебно заседание на 08.11.2017 г. пред СРС процесуалният представител на ищеца, е възразил срещу допускане на гласни доказателства за установяване на посочените обстоятелства. Неправилно първостепенният съд приел, че възраженията не касаят приложението на чл. 164, ал. 1 ГПК, а са по съществуването на спора, като по тях ще се произнесе с решението. Допуснал е разпит на свидетел, с който е установявал така твърдяната промяна в писмените съглашения между страните. Въззивният съд, като е обсъждал показанията на свидетеля Х., сам е допуснал нарушение на чл. 164, ал. 1, т. 4 ГПК.

Неоснователни са оплакванията за допуснати нарушения на чл. 111 ЗЗД. Въззивният съд точно е издирил приложимата в случая разпоредба – чл. 111, б. „б“ ЗЗД, в която попадат хипотезите по чл. 82, ал. 1 ЗЗД. Законосъобразни са и съображенията относно прекъсването на давността при предявен частичен иск – само за заявената част, с подаване на исковата молба.

При изложените съображения въззивното решение следва да бъде касирано и спорът разрешен по същество от състава на Върховния касационен съд, защото не се налага поправяне или извършване на нови съдопроизводствени действия.

Пропуснатият доход, предмет на иска, е от неполучена по договор сума в евро, и тази уговорка по твърдяното наемно правоотношение не е противна на закона. Тогава, дължи се връщане на парична сума в уговорената валута. Липсва валоризационна клауза по договора в смисъл, че се дължи легова равностойност на евро към датата на падежа. Само тогава, курсовата стойност на лева ще се определя към датата на настъпване на падежа и именно това е паричната единица, която ще следва да бъде присъдена (в този см. са и разясненията в т. 4 на ТР 2/1997 г. ОСГК ВКС).

Съдът следва да се произнесе относно паричното задължение в дължимата валута, независимо от търсеното според исковата молба – това не се отразява на

съдържанието на спорното право, тъй като се претендира паричен еквивалент за стойност.

Л. равностойност по курса на БНБ, и то към момента на подаване на исковата молба (изменението на иска), е от значение за цената на иска, съответно за определяне на родовата подсъдност и размера на дължимата държавна такса (така ТР № 4/2014 г., ОСГТК на ВКС).

В случая, сумата в евро, за която е сезиран съдът, се определя по курса на БНБ към датата на подаване на исковата молба – 08.05.2015 г. спрямо 1000 лв., което е 511,29 евро и към 08.11.2017 г. спрямо 9000 лв., което е 4601,63 евро, или общо 5 112,92 евро. Това са сумите, за които следва да се произнесе съдът.

Според твърденията в исковата молба търси се обезщетение за вреди от неизпълнена уговорка по договор за строеж, за предаване на изградените обекти, след въвеждане в експлоатация на сградата. Твърдяната вреда е от неполучена, в резултат на горното, договорена с трето лице наемна цена, за периода 09.05.2010 г. – 20.08.2013 г. Искът е с правно осн. чл. 82, ал. 1, предл. 2 ЗЗД, от което следва, че вземането се погасява с изтичане на тригодишна давност, както изрично е разпоредено в чл. 111, б. „б“ ЗЗД. Неоснователен е доводът на касатора – ищец, че правилото по чл. 111, б. „б“ ЗЗД има предвид дължимо обезщетение само при цялостно неизпълнен договор, докато в същото време явно счита, че обхватът на обезщетението по чл. 82, ал. 1 ЗЗД, включва вредите от всички видове неизпълнение на договора. Задължението за заплащане на обезщетение за пропуснати ползи не е част от задълженията по договора, а е самостоятелно задължение, което възниква поради неизпълнение на произтичащо от договора задължение. То обаче не става част от договора, а съществува паралелно с него. Именно поради това за него се прилага и специалната давност по чл. 111, б. "б, пр. 1 от ЗЗД, а не общата такава по чл. 110 от ЗЗД.

Давността започва да тече от датата, когато възниква вземането. При обезщетенията за причинени вреди, вкл. и от неизпълнен договор (неточно изпълнен договор), от настъпването им. Когато вредата е пропуснатата полза – от датата, от която имуществото на кредитора е трябвало да се увеличи. Доколкото пропуснатите ползи се търпят през целия период предмет на иска, то за погасена по давност ще трябва да се счита само онази част от задължението, която обхваща частта от периода, която е за време повече от три години назад от датата на предявяване на иска.

В случая, исковата молба е депозирана на 08.05.2015 г. за заплащане на обезщетение за пропуснати ползи в периода 09.05.2010 г. – 20.08.2013 г. (частично предявен за 1000 лв., т.е. за 511,29 евро)

Претенцията се явява погасена по давност за времето 09.05.2010 г. – 08.05.2012 г. Към тази дата не е погасено по давност вземане за обезщетение за времето от 08.05.2012 г. – 20.08.2013 г., като подлежи на разглеждане по същество дали е основателно до размера на частично предявената сума от 511,29 евро.

Спирането на давността по чл. 115, ал. 1, б. "ж" ЗЗД и прекъсването ѝ по чл. 116, б. "б" ЗЗД настъпва от датата на завеждане на иска, освен за първоначално посочения в исковата молба размер на вземането, но още и за този, увеличен по реда на чл. 214, ал. 1 ГПК. Счита се, че искът е предявен за цялото субективно материално право, респективно за пълния размер на вземането при парични притезания, когато ищецът не е посочил, че предявява иска като частичен. Поради това и увеличението на исковата претенция се разглежда не като предявяване на нов иск, а е форма на прецизиране на претендирания размер, чрез която ищецът коригира свои грешки или неточности в преценката си. В тази хипотеза спорното право продължава да се търси

на същото основание и със същото съдържание, като промяната е само по отношение на точния размер.

Не е така при предявяване на частичен иск. Давността за вземането е прекъсната с исковата молба и е спряла да тече докато трае исковият процес до частично предявения размер, защото само той е заявен пред съда, а не цялото спорно право. Когато се увеличава размера на частичен иск, по отношение на увеличението погасителната давност се изчислява към датата на увеличението – за новозаявената сума погасителната давност не е прекъсната с подаването на исковата молба.

По настоящото дело на 08.11.2017 г. е увеличен размерът на иска с 9000 лв., т.е. с 4601,63 евро. Към тази дата е погасено по давност вземане за увеличения размер от 4601,63 евро, както за времето до 08.05.2012 г., така и след тази дата..

В заключение, предявеният иск по чл. 82, ал. 1, предл. 2 ЗЗД е изцяло погасен по давност за периода 09.05.2010 г. – 08.05.2012 г, както и само в размера на 4601,63 евро за периода след 08.05.2012.

Искът не е погасен по давност за времето от 08.05.2012 г. до 12.08.2013 г. За основателността му е от значение да се установи пропускане на твърдяните ползи, предвидими към момента на пораждаване на задължението, недобросъвестност на длъжниците и причинна връзка между посочените вреди и виновното неизпълнение от страна на длъжниците. Съответно на установяване подлежи размерът на вредите, като след приспадане на сумата от 4601,63 евро (погасената част от вземането), има ли остатък, който да се дължи за периода 08.05.2012 г. - 12.08.2013 г., в какъв размер, като съдът е ограничен в произнасянето до сумата от 511,29 евро.

Пред настоящата инстанция не е спорно, а и от данните по делото се установява, че ответниците по иска К. и Р. Г., с два последователни договора, се задължили да изградят и продадат на Г. Г. жилищен обект – апартамент и мазе, както и гараж. С договор, оформен в нотариална форма, на 23.12.2008 г. Г. Г. са продали на Г. Г. правото на строеж върху горните обекти, подробно индивидуализирани. Към него момент не е платена последната вноска от продажната цена от б 990 евро. Страните са имали писмено договорка сградата с обектите да бъде изградена в срок до 31. 12. 2008 г. до етап "груб строеж", и да бъде въведена в експлоатация в срок до 31. 10. 2009 г. Това не е сторено в указания срок. Купувачите на обекти в новостроящата се сграда сами довършили строежа и сградата е въведена в експлоатация на 20.08.2013 г. Допустими доказателствени средства, установяващи по безспорен начин, че уговорките за променени по взаимно съгласие на насрещните страни, няма.

Съгласно писмен договор от 01.12.2009 г. Г. Г. Г. предоставил на П. Ц. Н. апартамента с мазето и гаража за временно и възмездно ползване срещу наемна цена в размер на 400 евро, за периода 01.12.2009 – 01.12.2014 г. Договорът е сключен с трето на спора лице, документът е частен и няма обвързваща съда материална доказателствена сила. К. и Р. Г. са възразили, че документът е съставен с оглед целите на исковия процес; действителна уговорка не е постигана. По делото свидетелят С. – М., разпитана от районния съд, установява, че във входа (на сградата) има наематели (след въвеждане в експлоатация), твърди, че блокът се намира на атрактивно място. Тя обаче не установява наличие на уговорка между Г. Г. и П. Ц. Н. за отдаване под наем на процесните обекти при условията по представения писмен договор. Относно наличието на наемния договор няма други доказателства по делото. Съдът, при наличните данни и, като взе предвид, че към датата на подписването на договора сградата не е била довършена, както и, че не е имало каквато и да е възможност това да стане до началото на действие на договора, и като съобрази последиците от разпределението на тежестта на доказване в исковия процес, приема че представеният

по делото писмен договор е оформен с оглед целите на процеса. Не е установено, че действително има наемен договор със съдържание, идентично с твърдяното от ищеца.

При така установените факти, съставът на Върховния касационен съд намира, че на 31.09.2009 г. строителите – ответници по иска, е трябвало да предадат на ищеца – възложител договорените обекти в сграда, въведена в експлоатация. Като не са го сторили, са допуснали частично неизпълнение по договора. Насрещната страна има право да бъде обезщетена за причинените ѝ вреди (това право е при всяка форма на неизпълнение – пълно, частично, неточно), на осн. чл. 82 ЗЗД. Ищецът търси обезщетение за причинени му имуществени вреди под формата на пропусната полза от наем. Това значи, че може да претендира наемната цена, уговорена по договора, набрана за исковия период. Според твърденията в исковата молба – уговорената наемна цена за месец е от 400 евро, тогава и вземането – дори и при частично предявен иск, е за заплащане на неполучената по договора цена, а не на средна пазарна. Недопустимо районният съд е събирал доказателства чрез експертиза за пазарния средномесечен наем за процесните обекти през исковия период от време (от значение като база по иск с правно осн. чл. 59 ЗЗД), в противоречие с изричните указания по ТР № 3/2012 г. на ОСГТК на ВКС.

Липсва увреждане, такова, каквото се твърди в исковата молба, поради което и искът за заплащане на обезщетение по чл. 82 ЗЗД се явява неоснователен.

В заключение, въззивното решение следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което искът следва да се отхвърли изцяло като погасен по давност за периода 09.05.2010 г. – 08.05.2012 г., както и в размера на 4601,63 евро за периода след 08.05.2012 г. За периода 08.05.2012 г. – 20.08.2013 г. следва да се отхвърли като неоснователен за сумата от 511,29 евро.

Претенцията по чл. 86, ал. 1 ЗЗД – обезщетение за забава върху главницата, считано от подаване на исковата молба, предвид резултата по главния иск, е също неоснователна. В тази част обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Въззивното решение, предвид резултата по спора, следва да бъде оставено в сила и в частта за разноските – те остават в тежест на ищеца. Той, в качеството си на касатор следва да заплати на К. и Р. Г. сумата общо в размер на 1 200 лв. – платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство във ВКС.

МОТИВИРАН от горното, Върховният касационен съд, състав на четвърто гражданско отделение

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ въззивно решение № 1891/09.03.2020 г., постановено от Софийски градски съд, по въззивно гр.д. № 462/2019 г. в частта по чл. 82, ал. 1, предл. 2 ЗЗД

и вместо това ПОСТАНОВИ

ОТХВЪРЛЯ предявения на осн. чл. 82, ал. 1, предл. 2 ЗЗД частичен иск в размер на 5 112,92 евро, от Г. Г. Г. против К. Х. Г. и Р. Д. Г., за заплащане на обезщетение за вреди под формата на пропуснати ползи от неполучен наем по договор от 01.09.2009 г., за периода 09. 05. 2010 г. – 20. 08. 2013 г., които вреди са причинени от неизпълнение на задължението за въвеждане в експлоатация на новопостроена сграда в уговорения срок по предварителен договор от 28. 02. 2008 г., както следва: 1. като ПОГАСЕН ПО ДАВНОСТ за периода 09.05.2010 г. – 08.05.2012 г. и за периода след 08.05.2012 г до 20.08.2013 г. до размера на 4601,63 евро. и 2. като НЕОСНОВАТЕЛЕН за периода 08.05.2012 г. – 20.08.2013 г. за сумата от 511,29 евро.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 1891/09.03.2020 г., постановено от Софийски градски съд, по въззивно гр.д. № 462/2019 г. в частта по чл. 86, ал. 1 ЗЗД и съдебнооделводните разноси.

ОСЪЖДА Г. Г. Г. да заплати общо на К. Х. Г. и Р. Д. Г. сумата в размер на 1200 лв., сторени съдебноделоводни разноси в производството пред ВКС, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: